

Второе повѣствованіе втораго философа.

Една жена имаше одного любовника, кой то беше отъ царски те воины. Единъ день тоя воинъ прати слуга та си при жена та, за да я пыта, имали време удобно, да отиде да ю посѣти. Невоздержна та же и злонравна та оная жена, видевши слуга та млада, возлюби и него. Тому же бывшу, понеже слуга та се забави при жена та, воинъ тръгна да го тръси. Жена та же видевши го изъ далече и искающи да скрые слуга та, вовеле го въ повнестрешня та къща, а сама излезна въ срѣтеніе воину: кой то влезна въ друга та къща. Въ исто то убо време, кога то онъ беше сосъ нея въ една та къща, а слуга та седеше скривъ въ друга та, внезапно явисе и мъжъ и. Она же уплашившия да вовеле прелюбодѣя въ повнестрешня та къща, за да не види слуга та си тамо, боящи ся же да държи и него при себе, що измышлява; дума на воина: извлечи сабя та си, и сосъ гнѣвъ и ярость държащи я въ рака та си, направисе, какъ ме гълчишь, и излѣзуй изъ къща та вонъ безъ да продумашь нищо на мъжа ми. И направи така воинъ, и отиде си. Влезнавши же послѣ мъжъ, попыта жена та: за коя причина тоя странный беше влезналь въ наша та къща сосъ гола сабя и гълчеше; жена та же сосъ го-